Гей, ти, серце, — сонячно гаряче,
Гей, ти, серце, — сонцем золоте!
Від колиски невгамовна вдача
Оселилась з нами і росте!

Понесем же, серце, голі й босі.
На одчай голівоньку свою!..
(...Скоро, скоро прийде злота осінь
І повисне тишею в гаю...)

Мабуть, так накреслено дороги
Та стежки зазорені мої, —
Щоб лягали вічно попід ноги
З голубого міста на гаї!

ЗА ВСІХ СКАЖУ. Київ, 1927.